

متن پرسش

سلام استاد بزرگوار وقتتون بخیر: ایام شهادت سالار شهیدان؛ امام حسین رو تسلیت عرض می کنم خدمتون، ببخشید استاد مساله ای ذهن بنده رو درگیره خودش کرده، بنده تقریباً یک سالی هست و مراقبه دارم و توی این یک سال تا جایی که ذهنم همراهی میکنه گناه غیبت به اون شکل نداشتم یعنی از فضل خداوند این گناه رو کنترل کرده بودم، خیالم تا حدودی راحت بود تا اینکه چند شب پیش گله و شکایت کردم که چرا من دائم الحضور نمیشم و مگه مراقبت فقط مواظبت بر انجام واجب و ترک محرم هستش و من از این مرحله عبور کردم و باید وارد مراحل دیگه مراقبه بشم و نا امید که چرا نمیشم، تا اینکه دقیقاً یک شب بعد از این گلایه و شکایت خیلی یه دفعه ای مرتکب گناه غیبت شدم، خیلی شوکه شدم اصلاً باورش سخت بود برام که به این آسونی مرتکب گناه کبیره شدم، استاد سوالم اینه که آیا این به خاطر گلایه و شکایت بود و آیا کسی که در این مسیر هست گناه کبیره میکنه آیا امید خیری بهش هست؟ از خودم نامید شدم، میگم اگه دوباره تکرار شد چی؟ ضربه بدی بود، خواهش می کنم راهنمایی بفرمایید که به این قضیه چه جوری نگاه کنم که ناامید نشم. تشکر، ببخشید طولانی شد. یا علی و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در روایت داریم برای آن که بنده‌ای گرفتار عجب نشود، او را به گناه می‌کشانیم زیرا آن عجب بدتر از این گناه است. از طرفی دیگر، ما تا آخر همواره باید بین خوف و رجاء زندگی کنیم به این معنی که نسبت به خود همواره بد بین و نسبت به لطف و کرم حضرت حق همواره خوش بین باشیم. موفق باشید